

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/16/2025
Identifikačné číslo spisu: 1112226644
Dátum vydania rozhodnutia: 27.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1112226644.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu PHOENIX Zdravotnícke zásobovanie, a.s., Pribylinská 2/A, Bratislava, IČO: 34 142 941, zastúpeného alianciadvokátov ak, s.r.o., Vlčkova 8/A, Bratislava, IČO: 36 679 771 proti žalovanému JUDr. P. P., nar. X.X.XXXX, I., zastúpenému Mgr. Matej Krajčí, PhD, advokát, Záhradnícka 51, Bratislava, o zaplatenie 48 633,10 eur s príslušenstvom, vedenom pôvodne na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 33Cb/162/2012, aktuálne vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B1-33Cb/162/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1Cob/12/2023-1610 zo dňa 27. februára 2025, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu z a m i e t a .

Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 33Cb/162/2012-1036 zo dňa 30.6.2022 (druhý v poradí) rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 48 633,10 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 29.1.2013 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi 100% trov konania, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Žalobca sa v konaní domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 48 633,10 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12.8.2011, právoplatným dňa 6.9.2011, bolo zastavené konkurzné konanie vedené voči spoločnosti LEKÁREŇ FARMAKO s.r.o. (ďalej len „Spoločnosť“) pre nedostatok majetku, pričom uvedená spoločnosť bola následne dňa 8.10.2011 vymazaná z obchodného registra. Spoločnosť žalobcu dodávala Spoločnosti liečivá, psychotropné a omamné látky na základe telefonických objednávok. Za dodaný tovar vystavovala faktúry so splatnosťou troch mesiacov, pričom viaceré z nich neboli uhradené, a ku dňu

podania žaloby predstavovali pohľadávku vo výške 48 633,10 eur. Konateľom Spoločnosti bol JUDr. P., ktorý bol povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Podľa žalobcu žalovaný pri výkone svojej funkcie nekonal s odbornou starostlivosťou, keďže nevyužil dostupné opatrenia na odvrátenie úpadku spoločnosti. Žalobca mal za to, že žalovaný porušil povinnosť konať s odbornou starostlivosťou a podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu, čím spôsobil žalobcovi škodu vo výške neuhradených pohľadávok. Žalobca si žalobou uplatnil nárok proti žalovanému pre porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 11 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKR“) podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas, tvrdiac, že spoločnosť LEKÁREŇ FARMAKO, s.r.o bola reálne v úpadku už oveľa skôr ako bol podaný návrh na vyhlásenie konkurzu, pričom škodu mali predstavovať neuhradené faktúry vo výške 48 633,10 eur.

3. Súd prvej inštancie prvým rozsudkom zo dňa 25.6.2018 žalobu zamietol, odvolací súd jeho rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom konštatoval, že úpadok Spoločnosti nastal oveľa skôr ako 30 dní pred dňom 3.6.2011. Odvolací súd mal za preukázané porušenie právnej povinnosti žalovaného ako konateľa Spoločnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas s tým, že v danom prípade žalobca ako veriteľ uplatňujúci si nárok na náhradu škody podľa § 11 ods. 4 ZKR musí vo veci znášať dôkazné bremeno v širšom rozsahu. Musí preukázať ním tvrdené, konkurzom neuspokojené, pohľadávky, a v nadväznosti na to vznik škody, jej výšku a príčinnú súvislosť vzniknutej škody relevantným spôsobom. Určil, že úlohou súdu prvej inštancie bude zaoberať sa vznikom škody v dôsledku nepodania návrhu na vyhlásenie konkurzu v mene dlžníka včas, a jej výškou, v závislosti od návrhov strán doplniť dokazovanie s tým, že v prípade ustálenia vzniku nároku na náhradu škody v konkrétnej výške bude potrebné zaoberať sa dátumom, od ktorého si žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie úrokov z omeškania.

4. Súd prvej inštancie následne v novom rozhodnutí zhrnul, že odvolací súd vo svojom zrušovacom uznesení ustálil zo záverov znaleckého posudku vypracovaného pre účely trestného konania, ako aj zo svedeckej výpovede, že úpadok Spoločnosti nastal dávno pred dátumom 3.6.2011 (kedy bol podaný návrh na príslušný súd na vyhlásenie konkurzu). Žalovaný ako jediný konateľ musel mať v rozhodnom období vedomosť o úpadku spoločnosti skôr než 30 dní pred dátumom reálneho podania návrhu na vyhlásenie konkurzu a nepodaním návrhu včas mu vznikla zodpovednosť v zmysle § 11 ZKR. Súd prvej inštancie sa podľa pokynu odvolacieho súdu zaoberal vznikom škody a jej výškou. Z vykonaných dôkazov, najmä z faktúr doložených žalobcom a opatrených pečiatkou potvrdzujúcou prevzatie tovaru hlavným lekárnikom Spoločnosti, mal za preukázanú výšku uplatnenej škody, pričom uvedené pohľadávky boli zároveň predmetom súdneho konania vedeného na Okresnom súde v Rimavskej Sobote, ktorý mal tieto za preukázané a žalobe žalobcu vyhovel.

5. Vo vzťahu k úrokom z omeškania súd prvej inštancie skúmal, kedy žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie uplatňovaného nároku na náhradu škody. Zistil, že až doručením žaloby sa žalovaný dozvedel o uplatnení náhrady škody žalobcom, priznal tak úrok z omeškania dňom nasledujúcim v zákonnej sadzbe a v prevyšujúcej časti žalobcom požadovaných úrokov z omeškania žalobu zamietol.

6. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 27.2.2025 č. k. 1Cob/12/2023-1610, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

7. Odvolací súd posúdil ako dôvodnú námietku žalovaného, ktorou namietal nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o naplnení všetkých predpokladov pre rozhodnutie o náhrade škody podľa § 11 ods. 4 ZKR voči žalovanému ako konateľovi Spoločnosti, pre porušenie povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas. Zhrnul právnu úpravu a jej zmeny týkajúce sa porušenia povinnosti zodpovednej osoby podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas. Uviedol, že ustanovenia o náhrade škody podľa zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej ja „OBZ“) sa môžu použiť, len ak ide o porušenie povinnosti, ktorá vyplýva z Obchodného zákonníka. Konštatoval, že ustanovenie § 11 ods. 4 ZKR účinné do 31.11.2011 predstavuje samostatnú skutkovú podstatu náhrady škody, ktorá

vzniká veriteľovi v dôsledku porušenia povinnosti zodpovednej osoby podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas. Nejde o škodu, ktorá by vznikala samotnej spoločnosti, neaplikuje sa teda ustanovenie § 135a OBZ, upravujúce zodpovednosť konateľa za škodu, ktorú spôsobil samotnej spoločnosti.

8. Ďalej uviedol, že podľa ZKR účinného do 31.12.2012 bol dlžník povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu do 30 dní odo dňa, keď sa dozvedel alebo sa pri zachovaní odbornej starostlivosti mohol dozvedieť o svojom úpadku. Porušením tejto povinnosti vzniká veriteľovi právo na náhradu škody, ktorú zákon predpokladá vo výške neuspokojených pohľadávok po zastavení konkurzného konania. Žalobca musí preukázať porušenie povinnosti podať návrh včas, ako aj existenciu úpadku a moment, kedy sa o ňom zodpovedná osoba dozvedela alebo mohla dozvedieť. Zodpovedná osoba sa môže zodpovednosti zbaviť (liberovať), ak preukáže, že konala s odbornou starostlivosťou, alebo že aj pri včasnom podaní návrhu by uspokojenie veriteľov bolo rovnaké, resp. menšie. Konanie s odbornou starostlivosťou sa posudzuje výlučne vo vzťahu k možnému zisteniu úpadku spoločnosti dlžníka a s tým spojenej povinnosti podať návrh na konkurz včas. Odvolací súd mal za to, že ustanovenie § 11 ods. 4 ZKR nie je možné chápať ako ustanovenie, na základe ktorého by prechádzala zodpovednosť za neuspokojené pohľadávky na zodpovednú osobu. Teda v prípade porušenia povinnosti neprechádza na zodpovednú osobu povinnosť plniť neuspokojené pohľadávky veriteľov, ale vzniká jej, v prípade porušenia povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas, povinnosť uhradiť škodu veriteľovi vo výške, ktorú zákon prezumuje, ako výšku neuspokojených pohľadávok. Zodpovednosť za škodu prichádza do úvahy, ak bolo konkurzné konanie zastavené alebo zrušené pre nedostatok majetku. Novela účinná od 1.1.2018 (§ 11a ZKR) zaviedla domnienku, že návrh nebol podaný včas, ak konkurz nebol vyhlásený pre nedostatok majetku, pričom táto domnienka v predchádzajúcej úprave absentuje.

9. Odvolací súd konštatoval, že pri úprave účinnej do 31.12.2011 bolo potrebné preukázať samotný úpadok, ktorý v danom prípade mohol mať dve formy, buď platobnú neschopnosť, alebo predĺženie. Na preukázanie nároku na náhradu škody bolo potrebné, aby žalobca preukázal porušenie povinnosti žalovaného podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas, existenciu úpadku dlžníka a okamih, kedy sa o úpadku povinná osoba dozvedela, prípadne mohla dozvedieť pri zachovaní odbornej starostlivosti. Povinná osoba mala možnosť zbaviť sa zodpovednosti preukázaním, že pri plnení uvedenej povinnosti postupovala s odbornou starostlivosťou v zmysle § 11 ods. 4 ZKR. Podľa odvolacieho súdu bol žalobca povinný preukázať aj výšku škody (výšku neuspokojených pohľadávok veriteľov po zrušení alebo zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku), ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s porušením uvedenej povinnosti. Pre naplnenie ust. § 11 ods. 4 ZKR je teda nevyhnutné nielen preukázať, že dlžník sa dostal do úpadku, a že povinnosť povinnej osoby podať návrh na vyhlásenie konkurzu vznikla skôr ako tak povinná osoba urobila, ale aj určenie momentu porušenia povinnosti, ktoré má zásadný význam nielen pre posúdenie zodpovednosti povinnej osoby, ale aj pre určenie výšky škody, ako aj pre možnosť povinnej osoby preukázať, že škoda v predpokladanej výške nevznikla, resp. bola v inej výške, prípadne že povinná osoba konala s odbornou starostlivosťou.

10. Žalobca v konaní pôvodne stotožnil okamih úpadku Spoločnosti a s tým súvisiace porušenie povinnosti žalovaného s dátumom 3.9.2009. Tento záver odôvodnil existenciou viacerých neuhradených faktúr - dvoch vystavených spoločnosťou MED-ART, spol. s r.o. a dvoch vystavených ním samotným. Podľa žalobcu tak bola Spoločnosť v úpadku najneskôr 3.9.2009, pričom povinnosť žalovaného podať návrh na vyhlásenie konkurzu mala vzniknúť najneskôr 3.10.2009. Následne žalobca v podaní z 22.5.2015 svoje tvrdenie zmenil a okamih porušenia povinnosti žalovaného určil na 31.12.2008, túto zmenu odôvodnil ďalšími neuhradenými faktúrami, vystavenými žalobcom a splatnými k 1.10.2008, a taktiež faktúrami spoločnosti MED-ART spol. s r. o. splatnými k 2.10.2008 a k 3.10.2008. Odvolací súd mal za to, že predmetné pohľadávky po splatnosti, na ktoré žalobca poukazoval, mohli byť, keďže išlo o pluralitu splatných pohľadávok a pluralitu veriteľov, za splnenie zákonných predpokladov uvedených v ZKR a vyhláske MS SR č. 643/2005 Z. z. ktorou sa ustanovujú podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia, účinnej do 31.12.2011 (ďalej len „Vyhláska“), dostatočným predpokladom pre konštatovanie platobnej neschopnosti dlžníka. Uvedené predpisy však pre určenie platobnej neschopnosti vyžadovali nielen súbeh plurality splatných pohľadávok a plurality veriteľov, ale aj preukázanie, že tieto pohľadávky nie sú kryté finančným majetkom dlžníka, ktorými sú aktíva uvedené v

§ 1 ods. 1 písm. a) až e) Vyhlášky. Pre konštatovanie úpadku bolo teda podstatné, že splatné pohľadávky nebudú kryté finančným majetkom dlžníka, čo v konaní zo strany žalobcu nebolo tvrdené a ani preukázané.

11. Ohľadom žalobcom predloženého znaleckého posudku č. 25/2013 odvolací súd konštatoval, že znalkyňa zodpovedala len otázku od kedy bola Spoločnosť predĺžená (nie platobne neschopná, o ktorý dôvod opieral žalobca svoj nárok, resp. splnenie podmienky úpadku), a to už pred rokom 2007, však bez uvedenia samotného okamihu začiatku predĺženia. Žalobca najskôr navrhol znalecké dokazovanie za účelom preukázania okamihu predĺženia Spoločnosti, avšak následne od uvedeného upustil a preukazoval porušenie povinnosti žalovaného v nadväznosti na okamih platobnej neschopnosti, keď poukazoval na existenciu dvoch pohľadávok po lehote splatnosti voči dvom veriteľom. Žalobca navrhol ako dôkaz vyžiadať aj podklady z daňového úradu, z ktorých by mal podľa neho vyplývať úpadok Spoločnosti, avšak po doručení predmetných dôkazov neuviedol žiadne tvrdenia, ktoré mali byť predmetnými dôkazmi preukázané.

12. Odvolací súd konštatoval, že žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať, kedy mal žalovaný porušiť povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas, a ani existenciu úpadku. Aj keď sa žalobcovi podarilo preukázať, že Spoločnosť mala ku dňu 3.10.2008 dve splatné pohľadávky voči dvom rôznym veriteľom, nepreukázal, že predmetné pohľadávky neboli v danom čase kryté finančným majetkom danej spoločnosti.

13. Námietka nepredvídateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie bola odvolacím súdom vyhodnotená ako nedôvodná, nakoľko zmena právneho posúdenia sporu konajúcim súdom voči predbežnému právnomu posúdeniu súdom prvej inštancie neznamená automaticky porušenie práva na spravodlivý proces. K námietke, že z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nevyplývajú dôvody a argumentácia, prečo sa odklonil od vlastnej právnej argumentácie a zistení vo svojom prvom rozhodnutí, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie nebol povinný vysvetľovať odklon od svojej pôvodnej argumentácie, z dôvodu, že predmetné rozhodnutie bolo zrušené uznesením odvolacieho súdu.

14. Odvolací súd ďalej uviedol, že bolo na strane žalobcu, aby dôvodnosť tvrdených nárokov z predmetných pohľadávok preukázal, teda podľa § 11 ods. 4 ZKR musí vo veci znášať dôkazné bremeno v širšom rozsahu, čo zakladá potrebu pre úspešnosť žaloby preukázať ním tvrdené konkurzom neuspokojené pohľadávky a v nadväznosti na to teda vznik škody, jej výšku a príčinnú súvislosť vzniknutej škody. Žalobca do konania po zrušení prvého rozsudku súdu prvej inštancie predložil kópie faktúr a rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, ktorým mal byť nárok vyplývajúci z predmetných faktúr žalobcovi priznaný, avšak žalovaný tento rozporoval. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že z rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota nie je zrejmý právny dôvod priznanej sumy, takže nie je preukázané, že sa jedná o totožný predmet konania. Odvolací súd dodal, že na preukázanie existencie nezaplatených pohľadávok, a teda výšky škody by postačovalo aj samotné rozhodnutie Okresného súdu Rimavská Sobota, z ktorého by vyplývala dôvodnosť pohľadávok, ktoré vznikli žalobcovi voči dlžníkovi pred zastavením konkurzného konania, pokiaľ by žalovaný nepreukázal ich úhradu v čase zastavenia konkurzného konania.

15. S námietkou žalovaného, že nie je povinný dokazovať úpadok spoločnosti v konaní o náhradu škody podľa § 11 ods. 4 ZKR sa odvolací súd stotožnil, poukazujúc na to, že z napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýval opačný názor. K námietke, že odvolací súd v kasačnom rozhodnutí vyslovil prezumpciu nekonania konateľa s odbornou starostlivosťou uviedol, že súd prvej inštancie v rozhodnutí skonštatoval, že žalovaný ako jediný konateľ musel mať v rozhodnom čase vedomosť o úpadku. Odvolací súd mal za to, že liberačný dôvod pre zbavenie sa zodpovednosti za včasné nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu spočíva v preukázaní konania s odbornou starostlivosťou, vo vzťahu k možnosti včas sa dozvedieť o úpadku dlžníka, a teda o vzniku povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu, nie všeobecne k povinnosti konateľa konať s odbornou starostlivosťou.

16. K námietke premlčania, s ktorou sa súd prvej inštancie nevysporiadal, odvolací súd s poukazom na §

11 ods. 4 ZKR konštatoval, že jednoročná lehota bola dodržaná. Uznesenie sp. zn. 6K/41/2011, ktorým Okresný súd Bratislava I zastavil konkurzné konanie, nadobudlo právoplatnosť dňa 7.9.2011, nasledujúcim dňom začala plynúť jednoročná lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody a žaloba bola podaná na súd dňa 16.8.2012. Doručenie žaloby samotnému žalovanému má vplyv len na posúdenie okamihu jeho omeškania.

17. K námietke žalovaného ohľadom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, z dôvodu, že žalobca si ani jednu zo žalovaných pohľadávok neprihlásil do konkurzu riadne a včas, a teda sa nestal konkurzným veriteľom, odvolací súd konštatoval, že zo zákonných ustanovení takáto povinnosť nevyplýva a podľa § 11 ods. 4 ZKR postačuje postavenie veriteľa ako také.

18. Záverom odvolací súd uviedol, že žalovaný doručil odvolaciemu súdu doplnenie odvolania, ktorým doplnil odvolacie námietky o skutočnosti, ktoré vyplynuli z konania vedeného na Mestskom súde Bratislava III. Konštatoval, že dôkazné prostriedky boli odvolaciemu súdu predložené až po uplynutí lehoty na podanie odvolania, pričom išlo neprípustné novoty v odvolacom konaní podľa § 366 CSP.

19. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého odôvodnil podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP. Najvyššiemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň zaviazal žalovaného na povinnosť nahradiť žalobcovi trovy súdneho konania.

20. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP mal dovolateľ za to, že rozhodnutie vo veci záviselo od otázky, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Túto otázku dovolateľ vymedzil v znení: „Je žalobca na úspešné uplatnenie žaloby na náhradu škody voči konateľovi obchodnej spoločnosti v zmysle § 11 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „ZKR“) platného v roku 2008 povinný preukazovať, že peňažné záväzky spoločnosti dlžníka 30 dní po lehote splatnosti neboli konkrétny deň stanovený ako deň úpadku dlžníka kryté jeho finančným majetkom?“

21. Dovolateľ mal za to, že na úspešné uplatnenie žaloby na náhradu škody podľa § 11 ods. 4 ZKR nie je potrebné preukazovať finančný majetok dlžníka a odvolací súd pochybil, keď žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal aký bol finančný majetok Spoločnosti dňa 3.10.2008 (deň stanovený ako deň úpadku). Podľa názoru dovolateľa na úspešné uplatnenie žaloby na náhradu škody podľa § 11 ods. 4 ZKR platného v roku 2008 nebolo potrebné preukázať, že peňažné záväzky Spoločnosti 30 dní po lehote splatnosti neboli ku dňu 3.11.2008 kryté jej finančným majetkom. Tvrdí, že požadovanie preukazovania finančného majetku dlžníka pri žalobe na náhradu škody podľa § 11 ods. 4 ZKR je v rozpore s negatívnou dôkaznou teóriou a s konceptom racionálneho zákonodarcu.

22. V rámci namietaného rozporu s negatívnou dôkaznou teóriou dovolateľ tvrdil, že žalovaný je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Ďalej uviedol, že z pravidla, že každý preukazuje iba svoje vlastné skutkové tvrdenia, existuje výnimka vychádzajúca zo skutočnosti, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti. Mal za to, že ak by v súdnom konaní niekto mal preukazovať neexistenciu určitej skutočnosti, dochádza k presunu dôkazného bremena na druhého účastníka, ktorý preukazuje opačné tvrdenie (existenciu určitej skutočnosti). Podporne poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6MCdo/17/2010. Argumentoval, že žalovaný mohol preukázať pozitívnu skutočnosť, ktorá by existenciu negatívnej skutočnosti vylučovala. Ako konateľ Spoločnosti disponoval vedomosťami o tom, aký je jej finančný majetok, a mohol preukázať, že peňažné záväzky 30 dní po lehote splatnosti, na základe ktorých žalobca určil úpadok Spoločnosti, sú kryté jej finančným majetkom. Tiež poukázal na to, že žalovaný počas 13 rokov trvajúceho súdneho konania žiadny taký dôkaz nepredložil. Odvolací súd teda nesprávne interpretoval znenie ust. § 11 ods. 4 ZKR, keďže rozšírená definícia platobnej neschopnosti v zmysle Vyhlášky (oproti zneniu platobnej neschopnosti v ZKR) pri žalobe o náhradu škody podľa § 11 ods. 4 ZKR nezakotvila povinnosť žalobcovi preukazovať finančný majetok Spoločnosti. Definícia platobnej neschopnosti v zmysle vyhlášky č. 643/2005 Z. z. iba dala žalovanému možnosť preukázať, že

Spoločnosť v skutočnosti dňa 3.11.2008 (aj napriek tomu, že mala záväzky voči 2 veriteľom po lehote splatnosti) nebola v úpadku.

23. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný uvádzajúc, že rozhodnutie považuje za vecne správne. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby dovolanie žalobcu odmietol, resp. zamietol a priznal žalovanému 100% úspech v konaní.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je v časti prípustné, avšak nie je dôvodné a je potrebné ho zamietnuť (§ 448 CSP).

25. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP a zároveň aj podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP (ktoré však v rámci svojho dovolania bližšej nešpecifikoval a nezdôvodnil).

Prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP

26. Pre dovolanie podané podľa § 421 CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

27. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP predpokladá, že právnu otázku dovolací súd doposiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita takúto otázku (t.j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí) vyriešil. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom. To znamená, že musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, teda o právnu otázku rozhodujúcu pre rozhodnutie vo veci samej. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/189/2018 z 26. marca 2019).

28. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (viď uznesenie najvyššieho súdu z 13. júla 2017, sp. zn. 3Cdo/235/2016).

29. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

30. Z dovolania vyplýva, že dovolateľ za dovolacím súdom doposiaľ nevyriešenú právnu otázku považoval to, či je žalobca na úspešné uplatnenie žaloby na náhradu škody voči konateľovi obchodnej spoločnosti v zmysle § 11 ods. 4 ZKR platného v roku 2008 povinný preukazovať, že peňažné záväzky spoločnosti dlžníka 30 dní po lehote splatnosti neboli konkrétny deň stanovený ako deň úpadku dlžníka

kryté jeho finančným majetkom.

31. Dovolateľ má za to, že odvolací súd nesprávne vyložil ustanovenie § 11 ods. 4 ZKR v spojení s Vyhláškou, ktorá obsahuje okrem nutnosti existencie platobnej neschopnosti dlžníka, aby bolo preukázané, že záväzky dlžníka 30 dní po lehote splatnosti nie sú kryté v konkrétny deň určený ako deň úpadku dlžníka, jeho finančným majetkom (§1 ods. 1 písm. a) až e) Vyhlášky), majúc za to, že žalobca nie je povinný preukazovať dostatočné krytie záväzkov dlžníka jeho finančným majetkom.

32. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí aplikoval pri posúdení sporu právnu úpravu platnú a účinnú do 31.12.2011 (tu dovolací súd len poznamenáva, že totožné znenie ustanovenia § 11 ods. 4 ZKR platilo až do 31.12.2012). Za podstatné považoval to, že s ohľadom na možné konštatovanie (žalobcom tvrdenej) platobnej neschopnosti dlžníka k 31.12.2008, však nebolo žalobcom preukázané, že predmetné peňažné záväzky neboli (v čase stretu plurality veriteľov a pohľadávok) kryté finančným majetkom dlžníka, t.j. žalobca nepreukázal stav finančného majetku k ním tvrdenému dátumu platobnej neschopnosti úpadcu, a to k 3.9.2009, a ani následne k ním novo určenému dátumu 31.12.2008.

33. V zmysle § 3 ods. 1 ZKR (ďalej bude dovolací súd vychádzať vždy zo znenia platného v rozhodnom čase, t.j. k 31.12.2008), dlžník je v úpadku, ak je platobne neschopný alebo predĺžený. Ak dlžník podá návrh na povolenie reštrukturalizácie alebo návrh na vyhlásenie konkurzu, rozumie sa tým, že je v úpadku.

34. Podľa § 3 ods. 2 ZKR, platobne neschopný je ten, kto má viac ako jedného veriteľa a nie je schopný plniť 30 dní po lehote splatnosti viac ako jeden peňažný záväzok. Za jednu pohľadávku pri posudzovaní platobnej schopnosti dlžníka sa považujú všetky pohľadávky, ktoré počas 90 dní pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu pôvodne patrili len jednému veriteľovi.

35. Podľa § 3 ods. 3 ZKR, predĺžený je ten, kto je povinný viesť účtovníctvo podľa osobitného predpisu, má viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho splatných záväzkov presahuje hodnotu jeho majetku.

36. Dovolací súd tu poukazuje na vývoj právnej úpravy § 11 ZKR, ktorá prešla viacerými zmenami. V komentároch môžeme nájsť sumár tohto vývoja, podľa ktorého: „Opakovane novelizované ustanovenie § 11 upravuje aktívnu vecnú legitimáciu na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu, povinnosť dlžníka podať návrh na vyhlásenie konkurzu, zodpovednosť za nepodanie tohto návrhu, podmienky aktívnej vecnej legitimácie veriteľa na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu a zodpovednosť za podanie neoprávneného návrhu na vyhlásenie konkurzu. Zodpovednosť za škodu spôsobenú veriteľom porušením povinnosti dlžníka podať návrh na vyhlásenie konkurzu bola zo zákona vypustená a potom opakovane zavedená od 1.1.2018 do § 11a“. (Ďurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár 4. vydanie: Praha: C. H. Beck, 2021, s. 56 a nasl.).

37. Podľa § 11 ods. 2 ZKR, dlžník v úpadku je povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu do 30 dní, od kedy sa dozvedel alebo sa pri zachovaní odbornej starostlivosti mohol dozvedieť o svojom úpadku. Túto povinnosť v mene dlžníka má rovnako štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu dlžníka, likvidátor dlžníka a zákonný zástupca dlžníka.

38. Podľa § 11 ods. 3 ZKR, veriteľ je oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ak je dlžník voči nemu viac ako 30 dní v omeškaní s plnením peňažného záväzku a zároveň možno odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť tohto dlžníka. Platobnú neschopnosť dlžníka možno odôvodnene predpokladať vtedy, ak je dlžník viac ako 30 dní v omeškaní s plnením aspoň dvoch vykonateľných alebo písomne uznaných peňažných pohľadávok aspoň dvoch veriteľov, napriek tomu, že bol veriteľmi týchto pohľadávok písomne vyzvaný na ich zaplatenie.

39. Podľa § 11 ods. 4 ZKR, ak osoba povinná podať návrh na vyhlásenie konkurzu v mene dlžníka poruší povinnosť včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu, zodpovedá veriteľom za škodu, ktorá im v dôsledku toho vznikla, ibaže preukáže, že konala s odbornou starostlivosťou. Táto povinnosť sa

nepovažuje za splnenú, ak súd návrh na vyhlásenie konkurzu odmietol alebo konkurzné konanie zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu. Ak návrh na vyhlásenie konkurzu nebol podaný včas, predpokladá sa, že výška škody, ktorá tým veriteľom vznikla, je suma ich pohľadávok, ktoré po zrušení konkurzu alebo zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku zostali neuspokojené, ibaže sa preukáže iná výška škody. Nárok na náhradu škody za nesplnenie tejto povinnosti sa premlčí jeden rok od zrušenia konkurzu alebo zastavenia konkurzného konania pre nedostatok majetku.

40. Zodpovednosť podľa § 11 ods. 4 ZKR má osobitný účel spočívajúci v ochrane veriteľov v situáciách, keď štatutárny orgán dlžníka nekoná s odbornou starostlivosťou a oneskorene podá návrh na vyhlásenie konkurzu, čím sa objektívne znižuje miera uspokojenia veriteľských pohľadávok. Zákon súčasne ustanovuje zákonnú domnienku výšky škody, ktorou je suma neuspokojených pohľadávok po zastavení alebo zrušení konkurzu pre nedostatok majetku, ak nie je preukázaná iná výška škody. Naproti tomu ustanovenia § 135 a nasl. Obchodného zákonníka upravujú všeobecnú zodpovednosť členov štatutárnych orgánov voči spoločnosti, ktorej sú orgánmi, za škodu spôsobenú porušením povinností pri výkone funkcie, kedy ide o vnútorný právny vzťah medzi spoločnosťou a jej orgánmi, v ktorom je poškodeným subjektom samotná spoločnosť, pričom predmetom ochrany je jej majetok a riadne vedenie jej záležitostí. Ustanovenia Obchodného zákonníka (najmä § 135a, popri § 131 a § 135) riešia všeobecne zodpovednosť členov štatutárnych orgánov voči spoločnosti za škodu spôsobenú porušením povinností pri výkone funkcie, kým § 11 ods. 4 ZKR smeruje k ochrane práv a majetkových záujmov veriteľov. Z uvedeného vyplýva, že oba právne inštitúty sledujú odlišné ochranné ciele a majú odlišný okruh oprávnených subjektov (veritelia na jednej strane, spoločnosť na strane druhej).

41. Dovolací súd zdôrazňuje, že zodpovednosť formulovaná v § 11 ods. 4 ZKR má vo vzťahu k všeobecnej zodpovednosti podľa § 135a Obchodného zákonníka osobitný charakter, a preto sa všeobecná úprava použije len subsidiárne. Zo systematiky právneho poriadku tak možno uzavrieť, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii ustanovuje samostatný právny základ zodpovednosti štatutárnych orgánov voči veriteľom, ktorý má prednosť pred všeobecnou obchodnoprávnou úpravou vnútorného vzťahu medzi spoločnosťou a jej štatutárnym orgánom.

42. Pre posúdenie úspešnosti žaloby veriteľa na náhradu škody voči konateľovi podľa § 11 ods. 4 ZKR v režime účinnom k 13.10.2008 (ustálený moment začiatku úpadku) je kľúčové, že zodpovednosť konateľa je viazaná na porušenie povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas, a táto povinnosť vzniká až vtedy, keď je dlžník v úpadku (pre platobnú neschopnosť). Žalobca (veriteľ) musí v spore uniesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno najmenej v tej časti, aby bolo možné spoľahlivo určiť: (i) že dlžník bol v konkrétny deň v úpadku, (ii) kedy najneskôr sa konateľ o úpadku dozvedel alebo mohol dozvedieť, a tým (iii) odkedy začala plynúť zákonom predpokladaná 30-dňová lehota. Až následne prichádza do úvahy aplikácia § 11 ods. 4 ZKR, ktorého jadro spočíva v tom, že štatutárny orgán „zodpovedá veriteľom dlžníka za škodu... ibaže preukáže, že konal s odbornou starostlivosťou“ (liberačná klauzula prenáša dôkazné bremeno len k odbornej starostlivosti, nie k samotnej existencii a okamihu úpadku). K náročnosti (a typickej dôkaznej nevýhode) veriteľa pri takýchto žalobách nájdeme kritické postrehy aj v odbornej literatúre, nič to však nemení na povinnosti súdu aplikovať právnu úpravu tak, ako je zákonodarcom prijatá bez toho, aby jej zmysel menil. Z pohľadu veriteľa je jeho postavenie pri uplatňovaní nárokov na náhradu škody značne skomplikované, zákonodarcu, napriek istej snahe, nezvolil pre uľahčenie jeho situácie celkom vhodné legálne nástroje. Ako konštatuje aj doktrína, je potrebné zdôrazniť, že zo zákona nedošlo celkom jednoznačne k prenosu dôkazného bremena v súvislosti s uplatňovaním nárokov na náhradu škody na žalovaný štatutárny orgán, preto vznik predpokladov zodpovednosti za škodu, samozrejme s akceptovaním zákonom formulovanej vyvrátiteľnej právnej domnienky, musí v konaní nevyhnutne preukazovať žalobca v spore - veriteľ, s čím mu môžu vzniknúť značné ťažkosti (totožne a aj vo vzťahu k jednotlivým predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu štatutárneho orgánu v zmysle ustanovenia § 11 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktoré musia byť naplnené, a teda aj preukazované kumulatívne, pozri Ušiaková, L.: Uplatňovanie nárokov zo zodpovednosti za škodu spôsobenú štatutárnym orgánom kapitálovej spoločnosti pri výkone funkcie tretími osobami vo svojom mene a na vlastný účet - vybrané problémy. Časopis pro právní vědu a praxi č. 4/2012.)

43. Z hľadiska platobnej neschopnosti samotná existencia dvoch splatných pohľadávok po lehote splatnosti voči dvom veriteľom síce napĺňa kvantitatívnu časť definície („pluralita“), no nepostačuje automaticky na záver o platobnej neschopnosti, ak nebola preukázaná aj materiálna stránka - neschopnosť plniť. Už zákonná definícia platobnej neschopnosti pracuje s kritériom neschopnosti plniť (podľa § 3 ods. 2 ZKR je platobne neschopný je ten, kto má viac ako jedného veriteľa a nie je schopný plniť 30 dní po lehote splatnosti viac ako jeden peňažný záväzok). A vykonávacia vyhláška účinná pre rozhodné obdobie túto „neschopnosť plniť“ precizuje tak, že za platobne neschopného sa považuje aj ten, koho peňažné záväzky 30 dní po lehote splatnosti nie sú kryté jeho finančným majetkom, pričom finančný majetok je vymedzený v § 1 ods. 1 písm. a) až e) Vyhlášky (t.j. najmä peňažné prostriedky, určité bankové zostatky a krátkodobé a primerane predpokladateľne inkasovateľné peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere).

44. Z uvedeného priamo vyplýva záver, ktorý odvolací súd správne vyslovil a ktorý nadviazal na názor už najvyšším súdom vyslovený vo veci sp. zn. 1Obdo/66/2020 (inak totožného žalobcu ako vo veci prejednávanej - pozn. dovolacieho súdu), že ak žalobca preukázal len existenciu dvoch splatných pohľadávok po lehote splatnosti, ale netvrdil a nepreukázal, že v rozhodnom dni tieto záväzky neboli kryté finančným majetkom dlžníka v zmysle vyhlášky, potom nepreukázal platobnú neschopnosť k tomuto dňu, a tým ani rozhodný okamih úpadku.

45. Napokon, ak žalobca svoju konštrukciu úpadku v konaní menil (najprv viazal na 3.9.2009, následne na 31.12.2008) a znalecký posudok riešil primárne predĺženie (nie platobnú neschopnosť) bez spoľahlivého určenia rozhodného okamihu, odvolací súd mohol dôvodne uzavrieť, že žalobca neustál preukázanie základného predpokladu zodpovednosti konateľa konkrétneho okamihu úpadku a tým aj okamihu, od ktorého sa mala odvíjať povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas. Tento prístup je konzistentný aj so zdôrazňovaním, že domnienky či zjednodušenia sa nemôžu vytvárať „procesnou skratkou“ bez splnenia zákonných znakov, a že bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno nemožno nahrádzať len poukazom na existenciu splatných záväzkov.

46. Najvyšší súd SR vo vyššie uvedenom uznesení sp. zn. 1Obdo/66/2020 z 28. októbra 2020 zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože odvolací súd nedostatočne odôvodnil a skutkovo podložil záver o okamihu vzniku úpadku (platobnej neschopnosti), a tým ani záver o porušení povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu „včas“ a o splnení predpokladov zodpovednosti podľa § 11 ods. 4 ZKR. Najvyšší súd však zdôraznil, že pre správne posúdenie veci má osobitný význam vyhláška MS SR č. 643/2005 Z. z., ktorá pre účely určenia platobnej neschopnosti spresňuje rozhodujúce kritériá - najmä potrebu posúdiť, či záväzky po splatnosti sú alebo nie sú kryté finančným majetkom dlžníka. Len samotné preukázanie plurality veriteľov a existencie pohľadávok po splatnosti ešte nepostačuje, ak nie je súčasne skutkovo a dôkazne podložené, že k rozhodnému dňu nekryli tieto záväzky finančné aktíva v intenciách Vyhlášky. Najvyšší súd v danej veci výslovne uvádza, že dôkazné bremeno o vzniku škody v dôsledku včasného nepodania návrhu na konkurz je na veriteľovi a ak oprávnenosť pohľadávky nebola zistená postupom podľa ZKR (napr. preto, že konkurz nebol vyhlásený), veriteľ musí oprávnenosť svojej pohľadávky preukázať iným spôsobom, a aj v tomto smere nesie dôkazné bremeno.

47. V nadväznosti na § 11 ods. 2 ZKR sa tak v sporovom konaní premieta štandardná dôslednosť povinnosti uniesť dôkazné bremeno - veriteľ musí preukázať nielen existenciu pohľadávok po splatnosti, ale aj samotný úpadok v zákonom a vykonávacím predpísom spresnenom význame, vrátane toho, že k rozhodnému dňu záväzky po splatnosti neboli kryté finančným majetkom dlžníka.

48. Podľa § 448 CSP, dovolací súd zamietne dovolanie, ak dovolanie nie je dôvodné.

49. Dovolací súd vzhľadom na prípustnosť dovolania v časti dôvodov v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP týkajúcej sa položenej právnej otázky, uskutočnil vo veci meritórny prieskum. Z právnych záverov dovolacieho súdu vyššie formulovaných k zodpovedaniu právnej otázky podstatnej pre

rozhodnutie sporu, vyplýva, že odvolací súd napadnutým rozsudkom rozhodol vecne správne, ak potvrdil zamietnutie žaloby, správne uzavrel, že žalobca mal povinnosť ako preukázať okamihu úpadku dlžníka, tak aj to, že v rozhodnom čase neboli jeho záväzky kryté finančným majetkom podľa § 1 ods. 1 písm. a) až e) Výhlášky, a toto dôkazné bremeno neunesol. Dovolací súd tak dospel k záveru, že žalobca nedôvodne odvolaciu súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci, teda jeho dovolanie smeruje proti vecne a právne správne rozhodnutiu odvolacieho súdu, a v súlade s § 448 CSP dovolací súd tak dovolanie ako nedôvodné zamietol.

50. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP žalobca v dovolaní ničím nepreukázal (a odkazom na vzájomne si protirečiacie rozhodnutia najvyššieho súdu nedoložil) svoj názor o nesprávnom právnom posúdení prejednávanej veci konajúcimi súdmi. Žalobca v dovolaní otázku, ktorá by mala základ v rozdielnych právnych názoroch vyplývajúcich z rôznych rozhodnutí dovolacieho súdu, nepoložil.

51. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod uplatnený v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP spôsobom uvedeným v § 432 až § 435 CSP, čo vylučuje uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a je naplnený dôvod pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP. Keďže v časti bolo dovolanie prípustné, avšak nie dôvodné, dovolací súd vo výrokovej vete dovolanie ako celok zamietol.

52. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP), preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP vo väzbe na § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

53. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.